

дворъ. Кой и какъвъ е билъ този дворъ не го знаа и до днесъ. Само мисля, че не е билъ полиция, защото имаше листници отъ сѣно и слама. Извикаха: „Кехая, кехая! Яви се единъ съ сини дрѣхи, въ потури, по тагавашно му съ калпакъ, 40 годишенъ кметъ, за когото се осѣтихъ, че е кметъ. Понеже бѣхъ облѣченъ като учителъ съ панталони, палто и една шубичка подплатена, а на главата ми фесъ „Меджидъ“, защото бѣше врѣмето на Султанъ Меджидъ, той ме помислилъ за нѣкой ага. Впустна сд право на мене, направи ми темане и ми каза: „Хошъ гелдинъ, Ефенди!“! Заптията съ отворенитѣ гърди извади остриятъ си ножъ и се впусна отгорѣ му съ думитѣ: „Пезевенгъ керата . . . Арестантина правишъ ефенди, а насъ за нищо не зачиташъ!“! Селянина търти на бѣгъ около листницитѣ, моляшесе и викаше: „Аманъ, аго, прости ме азъ не анаяхъ кой какъвъ е!“! Заптията му каза „Слѣпъ ли си, че на краката му има букаи?“ — „Азъ не видѣхъ това“ се оправдаваше селянина едвамъ се измолилъ за прошка. Слѣдъ това ни заведе на квартира въ по състоятеленъ домовладика. Снѣха ме отъ коня, окамененъ отъ студъ, развързаха ми букаитѣ, но пѣкъ слѣдъ това ми туриха два чифта. Още сега помня дрѣкането на букаитѣ, когато се движехъ. Заптиитѣ не рачиха да спятъ въ собата, а при камината, гдѣто се накладе голѣмъ огънь отъ кжщовнилата съ дебели цѣпеници. Въ горния кжтъ седна Мехмедъ русомустакатъ единъ турчинъ, въ долния кжтъ — страшния Мемишъ, а помежду имъ — 10 тѣхъ заптии. Мене туриха до русомустакатия Мехмедъ, който се обхождаше най добрѣ съ мене. Той ми каза: „Огрѣй се добрѣ, че си истиналъ: огрей си и букаитѣ, че тѣ сж отъ жѣлязо и много студено държатъ. На Мехмеда донесоха ракия, а на Мемиша — вино, колкото искатъ да пиятъ. Мехмедъ стопли ракията, поиска чаша; налѣ за себе си и за мене и нѣколко пжти повтори. Повикаха за ястие, каквото бѣха заржчали. Домакинята донесе за тѣхъ кокошка, а за мѣне една паница бобъ, защото макаръ и да бѣхъ съ фесъ и по благородно облѣченъ отъ заптиитѣ, но тя ме познала, че съмъ българинъ и, понеже бѣха коледни пости, донесла ми като на християнинъ, постно ядене. Като донесе паницата съ бобъ, Мемишъ я варварски изпсува и грабна паницата за да я хвърли подирѣ ѝ. Жената държеше отворена вратата и до като Мемишъ хвърли паницата, тя затвори и паницата се удари у вратата и разчупи на парчета, а по вратата стана всѣ бобъ „Жадия извика, заедно съ хвърлянето Мемишъ, тука няма гяури, всички сме мюсюлмани. Азъ казахъ на ума си: „Ти съ това нѣма да ме направишъ турчинъ, азъ и да умра ще си умра христия-